

בבא בתרא ב

מאי מחיצה?

גודא - כותל	פלוגתא - חלוקה	
מחיצת הכרם שנפרצה - אומר לו גדר, חזרה ונפרצה - אומר לו גדר, נתיאש הימנה ולא גדרה – הרי זה קידש וחייב באחריות	ותהי' אחצת הצדה	חיזוק
טעמא דרצו, הא לא רצו - אין מחייבין אותו	וכיון דרצו - בונין את הכותל בעל כרחו	איך לקרוא את המשנה
לא	כן	האם חיזק ראייה נחשב נזק?
אלא מאי? גודא, "בונין את הכותל" "בונין אותנו" מבעי ליה!	אי הכי, האי "שרצו לעשות מחיצה", "שרצו לחצות" מבעי ליה!	קושי 1
אי תנא "אותנו", הוה אמינא במסיפס בעלמא, קמ"ל "כותל"		תירוץ
בונין את הכותל באמצע וכו' פשיטא!		קושי 2
לא צריכא, דקדים חד ורצייה לחבריה, מהו דתימא מצי א"ל: כי איתרצאי לך - באוירא, בתשמישתא לא איתרצאי לך, קמ"ל		תירוץ

ניסיונות להוכיח שהיזק ראייה נחשב היזק

המקור	הדחייה
וכן בגינה!	גינה שאני, כדר' אבא, דאמר ר' אבא אמר רב הונא אמר רב: אסור לאדם לעמוד בשדה חבירו בשעה שהיא עומדת בקמותיה. <u>קושי</u> : והא <u>וכן</u> קתני! <u>תירוץ</u> : אגויל וגזית
כותל חצר שנפל - מחייבין אותו לבנות עד ד' אמות!	נפל שאני. <u>קושי</u> : ודקארי לה מאי קארי לה? <u>תירוץ</u> : סיפא איצטריכא ליה: <u>מד' אמות ולמעלה - אין מחייבין אותו</u> .
כופין אותו לבנות בית שער ודלת לחצר; אין חולקין את החצר עד שיהא בה ד' אמות לזה וד' אמות לזה; הא יש בה כדי לזה וכדי לזה - חולקין, מאי לאו בכותל!	הזיקא דרבים שאני. לא, במסיפס בעלמא
החלונות, בין מלמעלה בין מלמטה ובין מכנגדן - ד' אמות; ותני עלה: מלמעלן - כדי שלא יציץ ויראה, מלמטן - כדי שלא יעמוד ויראה, מכנגדן - כדי שלא יאפיל!	הזיקא דבית שאני
דאמר רב נחמן אמר שמואל: גג הסמוך לחצר חבירו - עושין לו מעקה גבוה ד' אמות!	שאני התם, דאמר ליה בעל החצר לבעל הגג: לדידי קביעה לי תשמישי, לדידך לא קביעה לך תשמישתך, ולא ידענא בהי עידנא סליקא ואתית דאיצטנע מינך

